

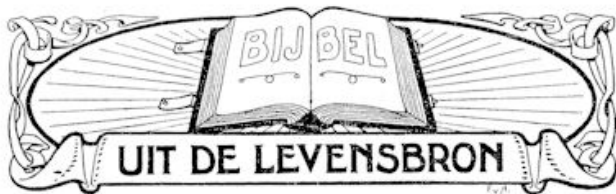
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ. REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

KRUISDRAGERS.

Toen zeide Jezus tot Zijne discipelen: Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.

Matth. 17 : 24.

„Ieder huis heeft zijn kruis,” zoo zegt men dikwijls „en ieder hart zijn smart.”

Dat kruis moet nu maar geduldig gedragen en die smart geleden worden. Dan is het goed met den mensch en dan volgt hij den lieven Jezus na, die óók geduldig leed en zonder toorn Zijn kruis droeg.

Inderdaad, er zijn veel kruisdragers.

Daar is er een, die zucht onder het ziektekruis; een ander lijdt door het kruis van achteruitzetting en verguizing. Deze schikt zich, omdat het toch niet anders kan, morrend onder het kruis en die gaat, al drukt het kruis ook zwaar, zijn weg alsof hij zeggen wil: Ziet gij wel, welk een voorbeeldig kruisdrager ik ben? En er zijn ook dragers van het eerkruis.

Maar over al die kruisdragers spreekt de Heiland hier niet.

Nog maar pas heeft Hij Zijn discipelen gewezen op het lijden, dat Hem te wachten stond en op den kruisdood, dien Hij zou hebben te ondergaan. Toen

heeft Petrus gezegd: „Heere, wees U genadig; dat zal U geenszins geschieden.”

De Heiland bestraft Petrus over zijn spreken en voegt er dan de ernstige woorden aan toe: „Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.”

Zoo verklaart Jezus aan Zijn discipelen, dat zij niet zoo verbaasd moeten zijn, als Hij hun spreekt van Zijn kruis. Zij zullen aan dit kruis deel hebben, zij zullen er aan meedragen, achter Hem.

Wie Jezus' discipel wil worden, Hem wil volgen, moet er niet tegen opzien, zich zelf te verloochenen en het kruis op te nemen.

Het opnemen van het kruis vraagt zelfverloochening. Wie zou nu gaarne een kruis dragen? Wie zou nu uit zich zelf, indien hij er niet toe gedwongen wordt, 't kruis op de schouders willen nemen?

Het kost ons moeite, onszelf te verloochenen.

Wij willen strijden en vechten om ons leven desnoods, wij willen, als 't noodig is, voor ons leven staan. En zoo willen we ook zelf het eeuwige leven en de zaligheid verdienen.

Neen, zegt Jezus, indien gij achter Mij wilt komen en Mijn discipel wilt zijn, moet gij iets anders doen. Gij moet het kruis aanvaarden, het hout der schande, waaraan Ik gehangen ben. Gij zult uw leven en uw zaligheid niet verdienen, maar gij zult u dat laten schenken uit genade. Als vrucht van Mijn kruislijden komt het u toe en anders niet.

Aanvaardt dan Mijn kruis, heb deel aan Mijn kruislijden.

Gij moet niets willen doen, maar gij moet Mij *alles* laten doen. En daarin moet gij u zelf verloochenen.

Maar daarmee is het niet uit.

Wie het kruis van Christus aanvaardt, aanvaardt dat kruis als zijn eigen. Wie achter Jezus wil komen,

zichzelf wil verloochenen, aanvaardt dat kruislijden als de straf op zijn eigen zonde en schuld en belijdt, dat hij den dood aan het vloekhout verdiend heeft.

O, men kan zoo roerend over het kruis van den Heiland spreken en een kruis in zijn kamer neerhangen, maar dat is nog niet het aanvaarden van het kruis.

Dat aanvaarden van het kruis is meer dan vleesch en bloed vermogen.

Zelf met zich in het gericht te gaan, zich schuldig te bevinden, zóó schuldig, dat alleen den dood aan het kruis het vonnis kan zijn, zie, dat is alleen mogelijk, wanneer wij bij het kruis van Christus geleerd hebben, ons zelf te verloochenen, eigen leven op te geven, het verdienen van de zaligheid als onmogelijk te weten.

En dan is er nog meer.

Wie achter Jezus wil komen en het kruis wil opnemen, gaat zelf den kruisweg. Alle lijden, dat ons overkomt, omdat wij Jezus willen volgen maakt een deel van ons kruislijden uit.

Wie Jezus volgt, wil strijden tegen zijn zonden, tegen zijn boezemzonden ook. Dat is het opnemen van het kruis.

Wie Jezus volgt, wil kwaad met goed vergelden, wil smaad en hoon vergeven, wil voor zijn vijanden bidden. Dat is het opnemen van het kruis.

Wie achter Jezus wil komen, weet dat het door het lijden heen moet, wil minder worden, opdat Jezus te meerder zij, wil sterven, opdat Jezus in hem moge leven. Dat is het opnemen van het kruis.

Wie achter Jezus wil komen, moet alles willen opgeven, zijn vrienden en kennissen, zijn geliefden en zijn geluk, zijn ouders en zijn kinderen, indien God het van hem vraagt. Dat is het opnemen van het kruis.

En och, er is nog zooveel meer. Het kruis is er elken dag opnieuw, het is er ook dan, als we dachten er aan ontkomen te zijn.

Het komt tot ons in miskennis, wanneer broeders van 't zelfde huis ons niet kunnen of willen verstaan. Het komt tot ons in minachting, als onze beste vriendin zich van ons afkeert, omdat we een goed woord spraken van den Heiland. Het is er, wanneer we ons, o, soms slechts door een kleinigheid, gekrenkt gevoelen en we dan toch aan hen, die ons krenkten, een liefdedienst moeten bewijzen. Het is er elken morgen en iederen avond, thuis en op de werkplaats, in onze stille bidcel en te midden van het rumoerige leven.

Het is zwaar, o zoo zwaar en soms denken we, dat we er onder zullen bezwijken. Het maakt ons zoo moede, het mat zoo af, het is niet meer te dragen. En misschien, misschien, als we aan onszelf werden overgelaten, zouden we het wel willen af-

werpen voor goed en zouden we ons afkeeren van Jezus.

* * *

Maar we worden niet aan onszelf overgelaten. Immers, de Heiland zegt: Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf *en volge Mij*. Zeker, dat wil zeggen, dat we in ons kruisdragen het beeld van den Heiland moeten vertoonen; wij moeten het kruis dragen, zooals Hij het gedragen heeft. Maar dat wil dan toch ook zeggen, dat in ons kruislijden de Heiland ons altijd nabij is.

Hij gaat voor en wij volgen. Hij gaat voor en wij zien Hem in Zijn gadelooze erbarming, want Hij droeg onschuldig en in onze plaats. Hij gaat voor en wij zien, wat onze zonde en schuld Hem gekost heeft en van welken schrikkelijken dood Hij ons bevrijdde.

Hij gaat voor, en zie, ons kruis houdt Hij met beide handen omklemd en Hij draagt het mede, zoodat wij de zwaarte niet meer zoo voelen. Hij ziet ons, Zich omwendend, aan met dien glimlach van meedoogen, die ons hart doet kloppen van liefde en ontroering. Hij spreekt tot ons: Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.

Als wij moede zijn, roept Hij ons toe: Komt tot Mij. Als wij moedeloos worden, vermaant Hij ons: Strijdt om in te gaan.

Als wij het dragen van het kruis bijna zouden opgeven, bemoedigt Hij ons: Grijpt naar het eeuwige leven.

O, de Heiland stelt het ons niet te gemakkelijk voor: Verloochen u zelf. Neem uw kruis. Volg Mij. Maar juist dat volgen van Hem, doet ons steeds weer geduldig het kruis opnemen. Omdat Hij het eischt, doen wij het. Omdat Hij ons voorgaat, kunnen wij het. Omdat Hij meedraagt, doen wij het straks met blijdschap. Laat het ons niet vergeten: Het kruis verbindt ons aan den Heiland. Dat kruis wordt ons ten eeuwigen zegen.

Zóó zegt de Heiland: „Want zoo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar zoo wie zijn leven verliezen zal om Mijnentwil, die zal het vinden.”

En zoo gaat het ten slotte door den dood naar het leven. Zoo volgt uit verlies winst. Zoo komt na het kruis de kroon. Allen die het kruis dragen achter Jezus en Hem volgen, volgen Hem straks door den dood heen naar het eeuwige leven en door het graf heen gaan ze achter Hem de paarlen poorten in van die stad, waarin geen dood meer zal zijn, noch rouw, noch gekrijt en waar de gekroonde kruisdragers het Lam zullen toezingen: „Want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met uw bloed.”

K.